

Arrest

nr. 133 180 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine en afkomstig uit het dorp Ludlaam in het district Norgal (provincie Kunar).

Uw vader werkte voor het Afghaanse leger. Hij werd door uw ooms bedreigd. Zij wilden dat hij het leger zou verlaten, maar uw vader negeerde deze eisen. Op een dag vond uw moeder een brief bij jullie huis. Zij toonde deze aan uw vader. Het bleek een dreigbrief van de taliban te zijn. Ondanks deze dreigbrief ging uw vader gewoon naar zijn werk. Hij is echter nooit teruggekeerd. U weet niet wat er met hem is

gebeurd. Ongeveer een tweetal jaar later kwamen uw ooms naar uw huis. Zij wilden dat u uw vingerafdruk op enkele documenten zou plaatsen. Deze documenten handelden over de transfer van uw gronden. U weigerde deze documenten te ondertekenen met uw vingerafdruk. Enige tijd later vroegen uw ooms hen te vergezellen. Omdat zij u hadden verteld dat zij u naar uw vader gingen brengen, ging u met hen mee. Zij brachten u echter naar een talibanbasis, waar u werd achtergelaten. Na ongeveer anderhalve maand mocht u deze basis verlaten, op voorwaarde dat u zou terugkeren. U ging naar uw moeders huis. Daar was ook uw oom, de broer van uw moeder, aanwezig. Op zijn aanraden gingen jullie naar zijn huis in Khewa, in Nangarhar. Uw ooms langs vaderszijde kwamen naar daar en het kwam tot een gevecht. Uiteindelijk verlieten zij het huis van uw oom. Omdat u niet naar de talibanbasis wilde terugkeren, werd er besloten dat u het land diende te verlaten. Uw afwezigheid zou immers als verraad kunnen worden beschouwd. Uw oom trof de nodige maatregelen voor uw vertrek uit Afghanistan. Begin 2012 heeft u uw land verlaten. Op 29 oktober 2012 bent u in België aangekomen.

Op 30 oktober 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. U legde toen uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de 'taskara' van uw vader en een dreigbrief van de taliban voor.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 13 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 28 juni 2013 een gelijkaardige beslissing. Hiertegen heeft u geen cassatieberoep ingediend.

Op 2 april 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 10 april 2014 in overweging genomen door het CGVS. U verwees naar de asielmotieven die u tijdens de eerste asielprocedure uiteenzette. U legde enkele bijkomende documenten voor. Het betrof enkele foto's waarop uw vader in legeruniform te zien is, een opleidingscertificaat van het Turkse leger waar uw vader een opleiding zou hebben gevolgd en een brief van de ouders van uw regio die bevestigden dat u problemen kende met de taliban.

Het CGVS nam op 6 juni 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen heeft u geen beroep ingediend. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 22 augustus 2014 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U stelt dat uw situatie ongewijzigd is gebleven. U vreest de taliban, uw ooms aan vaderszijde die u verdenkt van medewerking met de taliban alsook de algemene situatie in uw regio van herkomst. U legt enkele recent verkregen documenten neer die uw asielmotieven dienen te staven. Het betreft vooreerst een kieskaart van (H.S.K.), een kopie van diens paspoort en een kopie van de taskara van uw grootvader. Deze documenten moeten uw band met deze personen aantonen. Verder legt u een document van het Afghaanse Ministerie van Defensie (waarin wordt bevestigd dat uw vader jaren geleden verdwenen is) en een brief van de ouders (die nog eens uw asielmotieven bevestigen) voor, alsook vier foto's, een certificaat van de persoon die uw vader zou zijn en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de taliban zou hebben gekend omwille van de beroepsactiviteiten van uw vader, moet worden bevestigd dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het CGVS nam al op 13 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Het CGVS wees op het feit dat u uw problemen met de taliban en uw opleiding in een trainingskamp tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet, dat u het niet aannemelijk maakte dat uw ooms banden met de taliban zouden hebben, dat uw verklaringen op diverse punten vaag en weinig consistent bleken en dat u nauwelijks iets wist over de legeractiviteiten van de persoon die uw vader zou zijn. Ook de RvV kwam in het arrest van 28 juni 2013 tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag legde u enkele documenten neer die de eerdere vaststellingen van de Belgische asielinstanties dienden te weerleggen. Echter, het CGVS nam op 6 juni

2014 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en stelde daarbij dat geen van de voorgelegde documenten het ongeloofwaardige karakter van uw beweerdde problemen met de taliban konden herstellen. Het CGVS merkte op dat de documenten niet bewijskrachtig bleken of een gesolliciteerd karakter vertoonden. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Op 22 augustus 2014 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U herhaalt dat u problemen met uw ooms aan vaderszijde en met de taliban dient te vrezen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien kunnen uw documenten ook deze keer geenszins overtuigen. Vooreerst kan nogmaals worden opgemerkt dat documenten een relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Voorts kan worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan bijlage in uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Dit geldt ook voor identiteitsdocumenten. De kieskaart die van uw vader zou zijn, de kopie van de paspoort van dezelfde persoon en de kopie van de taskara van de persoon die uw grootvader zou zijn, leveren dan ook geen enkel bewijs voor uw bewering als zou uw vader (H.S.H.) zijn, laat staan dat deze documenten zouden kunnen aantonen dat u omwille van deze persoon een doelwit van de taliban zou zijn geweest. De foto's, waarop u één keer te zien bent, tonen evenmin aan dat de man naast u uw vader is en dat u door de legeractiviteiten van deze persoon problemen met de taliban kende. Het "certificate of qualification" zou door het Turkse leger aan luitenant (H.S.H.) zijn uitgereikt. Ook uit dit document blijkt niet dat deze man de vader is van u, Safi Alladin. Verder legt u een document voor dat moet bewijzen dat uw moeder de verdwijning van uw vader ging rapporteren bij het Ministerie van Defensie. In ditzelfde document zou het dit Ministerie zijn dat bevestigt dat uw vader door de taliban ontvoerd werd en nog steeds vermist is. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder, die het Ministerie om een inkomen vraagt om zo in de opvoeding van haar kinderen te voorzien, in dit opzicht vijf jaar zou wachten om de betrokken instanties aan te schrijven. Bovendien schrijft de auteur dat u en uw vader gelijktijdig ontvoerd werden. Dit is in tegenstrijd met wat u voor de asielinstanties verklaard heeft. Dergelijke vaststellingen tonen aan dat aan dit document niet het minste geloof kan worden gehecht. De brief van de ouderen is een document zonder enig officieel kenmerk, waarin uw asielmotieven nog eens worden herhaald. Dit stuk kan door eender wie of waar zijn opgesteld en heeft niet de minste bewijskracht. Geen van de voorgelegde documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld

dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Zoals ook al in de weigeringsbeslissing van 6 juni 2014 werd opgemerkt, dient te worden vastgesteld dat u een gezonde volwassen man bent. U heeft een zekere scholing genoten en bent behalve het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, ook deels het Dari (CGVS, 14 mei 2014, p.8) en het Engels (CGVS, 14 mei 2014, p.6) machtig. U bleek overweg te kunnen met het internet en heeft, zoals tijdens de vorige asielpcedure reeds werd opgemerkt, een account aangemaakt op de sociale netwerksite Facebook. U verklaarde daarop overigens in Kabul geboren te zijn. De vaststelling dat u geletterd bent en met het internet overweg kan, toont aan dat u een zeker opleidingsniveau heeft. Verder blijkt u afkomstig te zijn uit een niet onbemiddelde familie. Zelf zei u daarover: "Ik had een goed leven daar. Ik behoorde tot een rijke familie" (CGVS, 14 mei 2014, p.7) en elders had u het over de gronden die uw familie bezit. U stelde dat u in Kunar zestig jerib grond had, wat een stuk meer is dan het gemiddelde: u meende dat de gemiddelde landbouwer tien of twintig jerib grond heeft (CGVS, 14 mei 2014, p.7). Dit laatste bleek overigens een overschatting: een bij het administratief dossier gevoegde studie stelt dat 90% van de boeren minder dan 10 jerib bezit. De 10% boeren die meer dan 10 jerib bezitten, worden 'big farmers' genoemd in deze studie. Dat uw familie 60 jerib bezit, wijst op een zekere rijkdom, die u kan helpen om zich in Jalalabad te vestigen.

Uw opleidingsniveau en de vaststelling dat uw familie over gronden beschikt die u eventueel te gelde kunt maken, laten toe te veronderstellen dat u zich in Jalalabad kunt vestigen. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de taliban u nergens met rust zullen laten en dat de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig is. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Bovendien blijkt uit bovenstaande argumentatie dat het geweld in Jalalabad een eerder beperkt impact heeft op het leven van de gewone Afghaanse burger.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, § 3 en 57/6/2, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht".

Verzoeker volhardt in zijn asielaanvraag en meent dat verweerder niet in alle objectiviteit zijn nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht. Verweerder vertrekt volgens verzoeker van een vooringenomenheid. Verzoeker meent dat een verwijzing naar informatie over de hoge graad van corruptie in Afghanistan niet afdoende is om individuele documenten bewijskracht te ontzeggen. Dit doet volgens hem afbreuk aan de goede trouw in zijn hoofde. Verder meent verzoeker dat verweerder heeft nagelaten navraag te doen bij het plaatselijk district naar de identiteitsdocumenten met betrekking tot zijn vader en grootvader. Verzoeker wijst op de medewerkingsplicht die op verweerder rust. Hij stelt dat hij aan de hand van de identiteitsdocumenten en de foto's enkel wenste aan te tonen dat het wel degelijk om zijn vader gaat. Hij merkt tevens op dat bij zijn tweede asielaanvraag geen twijfel werd geuit over de neergelegde foto's dat het om zijn vader (in legeruniform) gaat. Ook het "certificate of qualification" van het Turkse leger en de antwoordbrief van het Ministerie van Defensie konden volgens verzoeker door verweerder geverifieerd worden. Wat betreft de brief van de dorpsoudsten voert verzoeker aan dat het niet volstaat om een document niet als nieuw gegeven te weerhouden louter omdat in het document zijn asielmotieven nog eens worden herhaald. Verzoeker meent dat zijn documenten minstens als een begin van bewijs aanvaard dienden te worden.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat geen enkele twijfel geuit werd over het feit dat hij afkomstig is van het dorp Ludlaam in het district Norgal van de provincie Kunar. Hij meent dat verweerder in de toekomst dient te kijken: dreigt verzoeker slachtoffer te worden van ernstige schade in Ludlaam? Verzoeker is het niet eens dat hij over een redelijk intern vestigingsalternatief zou beschikken. Hij wijst erop dat hij vijf jaar naar school ging, doch, wegens de lage kwaliteit van het Afghaanse onderwijs, kan hij niet echt lezen of schrijven. Vele zaken die hij geleerd had, is hij verleerd "omdat hij de 'schoolse' zaken niet meer in de praktijk toepaste". Hij heeft zelf gezegd analfabeet te zijn. De grond is bovendien niet meer in zijn handen. Hij kan deze grond niet benutten omdat hij er zelf niet is en het vol taliban zit. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad stelt verzoeker dat er vastgesteld dient te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden en wijst hij erop dat hij in Jalalabad op heden geen familie, vrienden of kennissen heeft. Verweerder heeft volgens hem bovendien nagelaten te pijken naar hoe hij het zou vinden in Jalalabad te gaan wonen, hetgeen volgens hem een vereiste is. Verweerder schiet volgens verzoeker verder tekort in het voeren van een relevantieanalyse, zoals de UNHCR-richtlijn over het intern vestigingsalternatief voorschrijft. Het Cedoca-rapport waarnaar verweerder verwijst, bevat volgens verzoeker geen informatie over de beschikbaarheid van basisrechten en blijft zeer beperkt in zijn vaststellingen over de aanwezigheid van IDP's in Jalalabad. Verzoeker merkt op dat de provincie Nangarhar aan Pakistan grenst en dat de provincie en haar hoofdstad door de jaren heen belangrijke golven van terugkeerders gekend hebben, met een grote impact op de ontwikkeling van de stad. Verzoeker stelt in het ongewisse te blijven wat betreft de feitelijke levensomstandigheden van terugkeerders in Jalalabad. Volgens hem is de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen.

Bovendien voert verzoeker aan dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief niet toegankelijk is. Verwijzend naar een internetrapport en een rapport van het "Institute for War and Peace" stelt verzoeker dat beide toegangswegen erg gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat de luchthaven van Jalalabad enkel voor militaire doelwitten wordt gebruikt. Hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen maatregelen neemt met betrekking tot de verplaatsingen binnen Afghanistan, terwijl dit volgens hem wel verplicht is.

Verder stelt verzoeker dat er talrijke elementen zijn die erop wijzen dat de Afghaanse overheid geen steun biedt aan personen die zich buiten hun herkomstgebied proberen te vestigen, dat men naar zijn plaats van herkomst dient te reizen om identiteitsdocumenten te bekomen en dat het beleid van de

Afghaanse regering erop gericht is de hervestiging in steden te vermijden en de voorkeur geeft aan de hervestiging binnen de regio van herkomst. Verzoeker verwijst ook naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, waarin wordt vermeld dat de taliban en andere AGE's door de controle die zij uitoefenen op de bevolking, de bewegingsvrijheid van IDP's verregaand inperken. Het vestigen in steden wordt volgens verzoeker bovendien verboden door de taliban omwille van de controle van de Afghaanse overheid op de steden. Uit verklaringen van Afghaanse asielzoekers en de voormelde UNHCR *Eligibility Guidelines* leidt verzoeker af dat als bekend wordt dat iemand zich gevestigd heeft in een stedelijk gebied, dit op lokaal niveau tot gevolg zou kunnen hebben dat achtergebleven familieleden bedreigd worden.

Verder oordeelt verzoeker dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief geen duurzaam karakter heeft: *“Sinds 2006 is Jalalabad meer dan eens door de CGVS als veilig dan weer als onveilig verklaard. Er bestaat geen twijfel dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014. Sinds 2001 was de situatie nooit zo geweldig als vandaag. Men schat in dat dit wellicht nog veel erger gaat worden nu in 2014 de internationale troepen zullen wegtrekken. Er zal een periode van grote onzekerheid volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen.”*

Vervolgens stelt verzoeker nog het volgende in onderhavig verzoekschrift: *“Deze onmenselijke of vernederende behandeling dient in de meest ruime zin geïnterpreteerd te worden. Deze onmenselijke of vernederende behandeling wordt in de wettekst immers niet gekoppeld aan de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, waardoor de loutere beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad, Afghanistan, niet voldoende draagkrachtig is om te kunnen besluiten dat verzoeker niet zouden blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.”* Verzoeker meent dat ook de levensomstandigheden in Jalalabad in overweging genomen moeten worden. Hij stelt dat verweerder het feit negeert dat ontheemden die in Jalalabad terechtkomen in uitermate mensonwaardige levensomstandigheden terecht komen. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. Verzoeker meent dat er voor iemand met zijn profiel geen alternatief is. Verzoeker verwijst nog naar een rapport van UNHCR van oktober 2012 waaruit hij afleidt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag. Deze moeilijkheden zijn volgens hem groter wanneer men dient terug te keren naar een plaats die nooit zijn thuishaven is geweest.

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang

van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. De commissaris-generaal beoordeelt verzoekers derde asielaanvraag correct als volgt: *“Op 22 augustus 2014 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U herhaalt dat u problemen met uw ooms aan vaderszijde en met de taliban dient te vrezen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien kunnen uw documenten ook deze keer geenszins overtuigen. Vooreerst kan nogmaals worden opgemerkt dat documenten een relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Voorts kan worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan bijlage in uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Dit geldt ook voor identiteitsdocumenten. De kieskaart die van uw vader zou zijn, de kopie van de paspoort van dezelfde persoon en de kopie van de taskara van de persoon die uw grootvader zou zijn, leveren dan ook geen enkel bewijs voor uw bewering als zou uw vader (H.S.H.) zijn, laat staan dat deze documenten zouden kunnen aantonen dat u omwille van deze persoon een doelwit van de taliban zou zijn geweest. De foto's, waarop u één keer te zien bent, tonen evenmin aan dat de man naast u uw vader is en dat u door de legeractiviteiten van deze persoon problemen met de taliban kende. Het "certificate of qualification" zou door het Turkse leger aan luitenant (H.S.H.) zijn uitgereikt. Ook uit dit document blijkt niet dat deze man de vader is van u, Safi Alladin. Verder legt u een document voor dat moet bewijzen dat uw moeder de verdwijning van uw vader ging rapporteren bij het Ministerie van Defensie. In ditzelfde document zou het dit Ministerie zijn dat bevestigt dat uw vader door de taliban ontvoerd werd en nog steeds vermist is. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder, die het Ministerie om een inkomen vraagt om zo in de opvoeding van haar kinderen te voorzien, in dit opzicht vijf jaar zou wachten om de betrokken instanties aan te schrijven. Bovendien schrijft de auteur dat u en uw vader gelijktijdig ontvoerd werden. Dit is in tegenstrijd met wat u voor de asielinstanties verklaard heeft. Dergelijke vaststellingen tonen aan dat aan dit document niet het minste geloof kan worden gehecht. De brief van de ouderen is een document zonder enig officieel kenmerk, waarin uw asielmotieven nog eens worden herhaald. Dit stuk kan door eender wie of waar zijn opgesteld en heeft niet de minste bewijskracht. Geen van de voorgelegde documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.”*

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder zijn derde asielaanvraag met vooringenomenheid beoordeeld heeft, dient opgemerkt dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verder wijst de bestreden beslissing er terecht op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De Raad wijst erop dat verzoekers asielrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden bij 's Raads arrest nummer 106 132 van 28 juni 2013, dat kracht van gewijsde heeft, alsook door de beslissing van de commissaris-generaal van 6 juni 2014, waartegen verzoeker niet in beroep ging, zodat deze beslissing definitief geworden is. Dit klemt des te meer daar uit de door verweerder aan

het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relativeert. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal correct het volgende: *“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.*

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Zoals ook al in de weigeringsbeslissing van 6 juni 2014 werd opgemerkt, dient te worden vastgesteld dat u een gezonde volwassen man bent. U heeft een zekere scholing genoten en bent behalve het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, ook deels het Dari (CGVS, 14 mei 2014, p.8) en het Engels (CGVS, 14 mei 2014, p.6) machtig. U bleek overweg te kunnen met het internet en heeft, zoals tijdens de vorige asielprocedure reeds werd opgemerkt, een account aangemaakt op de sociale netwerksite Facebook. U verklaarde daarop overigens in Kabul geboren te zijn. De vaststelling dat u geletterd bent en met het internet overweg kan, toont aan dat u een zeker opleidingsniveau heeft. Verder blijkt u afkomstig te zijn uit een niet onbemiddelde familie. Zelf zei u daarover: "Ik had een goed leven daar. Ik behoorde tot een rijke familie" (CGVS, 14 mei 2014, p.7) en elders had u het over de gronden die uw familie bezit. U stelde dat u in Kunar zestig jerib grond had, wat een stuk meer is dan het gemiddelde: u meende dat de gemiddelde landbouwer tien of twintig jerib grond heeft (CGVS, 14 mei 2014, p.7). Dit laatste bleek overigens een overschatting: een bij het administratief dossier gevoegde studie stelt dat 90% van de boeren minder dan 10 jerib bezit. De 10% boeren die meer dan 10 jerib bezitten, worden 'big farmers' genoemd in deze studie. Dat uw familie 60 jerib bezit, wijst op een zekere rijkdom, die u kan helpen om zich in Jalalabad te vestigen.

Uw opleidingsniveau en de vaststelling dat uw familie over gronden beschikt die u eventueel te gelde kunt maken, laten toe te veronderstellen dat u zich in Jalalabad kunt vestigen. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de taliban u nergens met rust zullen laten en dat de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig is. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Bovendien blijkt uit bovenstaande argumentatie dat het geweld in Jalalabad een eerder beperkt impact heeft op het leven van de gewone Afghaanse burger.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker stelt dat hij omwille van de lage kwaliteit van het Afghaanse onderwijs, niet echt kan lezen of schrijven, dat hij het meeste reeds verleerd is en dat hij analfabeet is, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen. De bestreden beslissing wijst er bovendien terecht op dat verzoeker een account heeft aangemaakt op de sociale netwerksite *Facebook*, hetgeen niet te rijmen met zijn beweerde analfabetisme. Dat verzoeker niet over zijn grond zou kunnen beschikken omdat hij er zelf niet is en het er vol met taliban zit, is opnieuw niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele manier gestaafd wordt. Wat betreft verzoekers opmerking dat hij geen familie, vrienden of kennissen in Jalalabad heeft, dient opgemerkt dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verwacht kan worden dat alleenstaande mannen zich zonder de steun van een sociaal netwerk in Jalalabad kunnen vestigen. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR, dient opgemerkt dat deze richtlijnen, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet op een veilige wijze in Jalalabad zou kunnen geraken, wijst de Raad erop dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit deze informatie blijkt ook dat de weg tussen Kaboel en Jalalabad vooral onveilig is wegens het gevaarlijke verkeer, dat reizen enkel wordt aangeraden tussen 7 uur en 16 uur en dat er slechts sporadisch aanslagen of aanvallen plaatsvinden. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is. De artikels van www.ecoi.net waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, zijn niet van aard afbreuk te doen aan de informatie welke zich in het administratief dossier bevindt, noch toont verzoeker aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker bijgebrachte artikels hebben immers geen betrekking op de weg van Kabul naar Jalalabad, maar wel op de weg van Jalalabad naar de Pakistaanse grens of op 'road travel' in het algemeen in Jalalabad. Bijgevolg toont verzoeker aan de hand van de aangebrachte informatie geenszins aan dat hij niet op veilige wijze het vooropgestelde vestigingssalternatief zou kunnen bereiken via de weg van Kaboel naar Jalalabad.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat IDP's met moeilijke leefomstandigheden geconfronteerd worden en verwijst naar de Eligibility Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013 waaruit luidens verzoeker blijkt dat de Taliban en andere AGE door de controle die ze uitoefenen op de bevolking de bewegingsvrijheid van de IDP's verregaand inperken, wijst de Raad er op dat dit inderdaad zo is in de gebieden waar de AGE de effectieve controle hebben. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt echter dat Jalalabad stevig in handen is van de overheid. Verzoeker maakt met dergelijke algemene verwijzingen aldus niet aannemelijk dat hij *in concreto* dient te vrezen in dergelijke situatie terecht te komen. Algemeen kan gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Naar het oordeel van de commissaris-generaal zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad-stad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Hoe dan ook verklaarde verzoeker bovendien zelf dat dat hij uit een rijke familie afkomstig is en dat hij over een aanzienlijke hoeveelheid grond beschikt. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat kan geacht worden in Jalalabad in zijn onderhoud te voorzien, minstens dat hij een financieel vangnet heeft waarop hij kan terugvallen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER